

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 18 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I C 1204/13 z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. przeciwko T. S. o zapłatę oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na ustaleniach, iż w dniu 6 stycznia 2006 roku pozwany T. S. zawarł z (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu odnawialnego. Wysokość udzielonego limitu kredytowego wyniosła 5.000 złotych. W dniu 29 kwietnia 2009 roku pierwotny wierzyciel - (...) Spółka Akcyjna wystawiła przeciwko powodowi bankowy tytuł egzekucyjny, następnie zaopatrzonej przez Sąd Rejonowy w Zgierzu postanowieniem z dnia 24 czerwca 2009 roku (sygn. akt I Co 1333/09) w klauzulę wykonalności. Na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego wszczęto przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne (sygn. akt Km 2386/09), umorzone następnie postanowieniem z dnia 4 marca 2010 roku na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 roku pierwotny wierzyciel przeniósł na powoda przysługującą mu od pozwanego wierzytelność. Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda wystawionym w dniu 20 maja 2013 roku zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu odnawialnego z dnia 6 stycznia 2006 roku wyniosło łącznie kwotę 7.845,54 złotych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu. Sąd I instancji argumentował, iż załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, jako dokument prywatny nie może stanowić dowodu na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia. /wyrok wraz z uzasadnieniem – k. 54, 59-61/

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona przez powoda umowa zawarta przez pozwanego z poprzednim Wierzycielem, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika, Bankowy Tytuł Egzekucyjny, korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanemu postępowaniu egzekucyjnym, nie stanowią dowodu na okoliczność potwierdzenia wysokości nabytej wierzytelności przez powoda oraz jego legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu;
2. naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nieudowodniła okoliczności nabycia wierzytelności co do wysokości, jakiej domagała się w pozwie;
3. naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, zawierającą wszelkie elementy przedmiotowo oraz podmiotowo istotne, by uznać cesję za skuteczną;
4. naruszenie art. 511 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że nie został spełniony wymóg stwierdzenia przelewu wierzytelności pismem mimo przedłożenia przez powoda do akt sprawy umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych powoda;
5. naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy swej ocenie przedłożonych przez powoda dowodów w postaci: Bankowego Tytułu Egzekucyjnego oraz korespondencji Komornika z poprzednim Wierzycielem;

6. naruszenie art. 230 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia strony pozwanej za nieudowodnioną, podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionowała, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktów wysokości zadłużenia za przyznany;

7. nierozpoznanie istoty sprawy.

W konkluzji powyższych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za I i II instancję. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje. /apelacja – k. 64-71/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Apelacja powoda w istocie sprowadza się do dwóch kwestii. W pierwszej kolejności skarżący zarzuca, iż Sąd Rejonowy w sposób niezasadny uznał, iż powód nie ma legitymacji procesowej, gdyż zawarta przez niego umowa cesji z pierwotnym wierzycielem była nieskuteczna. Następnie apelujący podnosi, iż Sąd I instancji błędnie przyjął, iż powód nie podolał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodzenia i nie udowodnił wysokości dochodzonego pozewem roszczenia. We wskazanym zakresie należało zatem poczynić stosowne rozważania.

Odnosząc się do pierwszej grupy zarzutów apelacji wskazać trzeba, iż z żadnego fragmentu uzasadnienia Sądu I instancji nie wynika, ażeby Sąd ten uznał, iż powód nie udowodnił legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia. Powództwo strony powodowej nie zostało oddalone z uwagi na brak legitymacji procesowej, lecz ze względu na nieudowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia. Tym samym, za niezasadne należało uznać podniesione w tym zakresie zarzuty. Sąd I instancji nie kwestionował tego, że umowa cesji wierzytelności zawarta pomiędzy powodem a pierwotnym wierzycielem była skuteczna.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów dotyczących udowodnienia wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia wskazać należy, iż strona inicjująca proces, jest obowiązana do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułowała swoje roszczenie, chyba, że nie są one kwestionowane. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w myśl którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, a co do innych z kolei na stronie pozwanej. W sytuacji gdy powód udowodni, że przysługuje mu, na skutek przelewu wierzytelności, roszczenie o zapłatę określonej kwoty przeciwko pozwanemu, wówczas ciężar dowodu, iż wskazana wysokość zadłużenia nie odpowiada rzeczywistości obciąża pozwanego.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji wskazał, iż twierdzenia powoda odnoszące się do wysokości dochodzonego roszczenia budzą uzasadnione wątpliwości, co w konsekwencji prowadzi do oddalenia powództwa. W ocenie Sądu Odwoławczego powyższe stanowisko Sądu Rejonowego jest błędne. Zdaniem Sądu Okręgowego powód udowodnił

wysokość dochodzonego roszczenia załączonymi do akt sprawy dokumentami, w szczególności wyciągiem z ksiąg rachunkowych. Rację ma Sąd Rejonowy, iż przedmiotowego wyciągu z ksiąg rachunkowych nie sposób uznać za dokument urzędowy, stanowiący dowód tego co zostało w nim zaświadczone. Niemniej nie ulega wątpliwości, że przywołany wyciąg z ksiąg rachunkowych spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego, zawiera on bowiem treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg rachunkowych oraz został podpisany przez wyraźnie określoną osobę fizyczną. Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest wprawdzie słabsza niż dokumentu urzędowego. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. W niniejszej sprawie brak jest racjonalnych przesłanek do tego, aby przyjąć, że powód celowo stworzył nieprawdziwy wykaz zaległości, aby uzyskać nienależną korzyść majątkową.

W toku postępowania pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonego pozewem roszczenia, mimo, iż miał taką możliwość. Tym samym wobec bierności pozwanego, brak jest podstaw do kwestionowania wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Pozwany nie kwestionował przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych, nie podważył jego wiarygodności, ani rzetelności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozewem kwotę 7.845,54 złotych wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty.

W przedmiocie żądanych przez powoda odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP Sąd Okręgowy orzekła na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c., oznaczając termin ich płatności od dnia 21 maja 2013 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Ostatecznie powód wygrał proces w całości, tym samym Sąd Odwoławczy zgodnie z wyrażoną w art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądził od T. S. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 1299 złotych. Na wskazaną kwotę składa się: 99 złotych tytułem opłaty od pozwu oraz 1.200 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, którego wysokość została ustalona w oparciu o § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu o przepis art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód wygrał apelację w całości zatem Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz od pozwanego tytułem zwrotu tychże kosztów kwotę 900 złotych, na którą to kwotę złożyła się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 300 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 600 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego Rozporządzenia.